

A girl with long hair, wearing a white dress, walks barefoot on a path formed by two large, open hands. The hands are set against a vibrant sunset sky with orange, yellow, and red hues. The background shows silhouettes of mountains and birds in flight.

Đẹp Như Hãy Vợng

MICAE NGUYỄN HUY THẮNG

Đẹp Như Hy Vọng

**MICAE NGUYỄN HUY THĂNG
• 2025 •**

LỜI NGỎ

Xin chân tình ra mắt quý bạn đọc thân thương tập sách nho nhỏ: ĐẸP NHƯ HY VỌNG.

Hy vọng là một cảm xúc rất đời thường của bất cứ ai. Hy vọng luôn bao hàm một tâm tình lạc quan và tin tưởng hướng về tương lai. Hy vọng còn gắn liền với vẻ đẹp, một vẻ đẹp thanh tao và cao quý. Một cách nào đó, hy vọng cũng là một nhân đức (x. 1 Tx 5,8), giúp chúng ta sống đẹp hơn và có ý nghĩa hơn.

Ai ai cũng mang theo mình những ước mơ và hy vọng những ước mơ đó trở thành hiện thực. Tôi cũng vậy thôi. Cỏ cây mà còn có niềm hy vọng, huống chi con người (x. G 14,7). Chắc quý bạn đọc đồng tình chứ?

Và đó cũng là những ước nguyện chân thành mà ĐẸP NHƯ HY VỌNG muốn dành cho quý bạn đọc. Mong sao quý bạn đọc đón nhận đứa con tinh thần muộn màng này, mà rất có thể là đứa con út ít của tôi, với chút ám áp và bao dung.

Mến chúc các bạn luôn luôn đẹp,
ĐẸP NHƯ HY VỌNG.

Đầu Xuân 2025.

ĐẸP NHƯ HY VỌNG

Hàng ngày, tôi gặp nhiều người bán vé số trên đường phố, chắc mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình. Nhưng người mà tôi lưu tâm nhất là một thiếu phụ cụt cả hai chân, mặt mày đen đúa. Muốn tiến về phía trước, cô phải chống hai tay xuống đất rồi lết dần tới! Vậy mà cô cười luôn miệng, dù nụ cười chẳng mấy duyên dáng gì.

Tôi không quen mua vé số, nhưng mỗi khi gặp cô, tôi cũng mua dăm ba tờ, vừa có ý giúp cô, vừa muốn có cơ hội tìm hiểu thân phận đáng thương của cô.

Cũng như mọi lần, cô trao cho tôi mấy vé
với nụ cười ám áp và lời cảm ơn ngọt ngào.
Tôi mạnh dạn bắt chuyện:

- Cô hay cười, vui thật đấy.

Cô lại cười:

- Được khen thích ghê.

– Tôi trộm nghĩ, hoàn cảnh của cô chắc
phải cay nghiệt lắm, mà sao cô vẫn giữ được
nụ cười trên vành môi? Nếu có thể, cô chia sẻ
chút chút nghen.

Cô vẫn cười, trải lòng:

– Hồi đó, hai mươi lăm năm rồi, thời vợ
chồng tôi mới cưới. Đèo nhau rong chơi trên
chiếc Honda cũ kỹ, một chiếc xe tải đâm
ngang qua... Cả tháng sau, tôi mới hồi tỉnh,
cũng lúc đó tôi được biết chồng tôi đã mất.
Phần tôi, hai chân cụt với thân mình chằng chịt
vết kim khâu.

Cô lặng đi vài giây, rồi tiếp lời:

– Khi con người chạm đến ranh giới cuối cùng của nỗi đau, cái chết sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều! Chính lúc tuyệt vọng này, bác sĩ báo tin tôi đang mang em bé được năm tuần tuổi. Một niềm hy vọng bao trùm lấy tôi. Tôi sống sót nhờ niềm hy vọng này. Bao giờ tôi cũng đội ơn Trời đã rủ lòng thương ban cho tôi một đứa con, dù tôi thân tàn, rách tươm!

Cô ngưng nói bằng một nụ cười. Tôi chen lời:

– Tôi đoán cô là một con chiên ngoan đạo?

Cô minh định:

– Không, tôi không theo đạo nào cả, tôi chỉ sống đúng đạo làm người thôi. Nhưng tôi tin rằng con cái là lộc trời ban. Chỉ một mình Ông trời mới có quyền ban lộc con cái cho người trần, không phải ông thần, bà thánh nào khác. Và tôi luôn nở miệng cười để chia sẻ niềm vui đang chất chứa trong lòng với mọi

người, và cũng là một cách Tạ Ơn Trời của một người chẳng biết lấy gì để Tạ Ơn!

– Vậy là cô có một đứa con, cháu thế nào?

Cô cười tươi hơn:

– Cháu gái. Cháu xong đại học và có việc làm tạm ổn. Và may mắn hơn nữa, cháu đẹp hơn mẹ nó.

– Cô vẫn đẹp mà.

Cô cười chu môi:

– Anh khéo đùa.

– Thật đấy. Cô đẹp lắm. Đẹp Như Hy Vọng!

HAI CÔ BẠN THÂN

Vạn Cát và An Vi thân thiết với nhau từ tấm bé. Họ sinh cùng năm, sống cùng ngõ phố, học cùng trường. Họ còn có nhiều tính cách và sở thích giống nhau như thể chị em sanh đôi.

Học xong chương trình phổ thông, đôi bạn cũng cùng chí hướng “đi tu”, có điều là mỗi người bước theo niềm tin của riêng mình.

Vạn Cát giữ bỏ bụi trần, khoác áo nâu sòng, ẩn mình nơi Chốn Thiền Môn. An Vi từ bỏ chính mình, sống an vui trong Nhà Chúa.

Thẩm thoát mười năm trôi qua, đôi bạn có dịp gặp nhau. Bao kỷ niệm ngày nào giờ ùa về, họ líu lo như thời còn tắm mưa.

Chặp lâu, An Vi tâm tắc khen bạn:

– Với màu áo Cà sa, trông mày xinh đáo để... Chỉ tiếc là không còn mái tóc đen tuyền ôm tròn bờ vai.

Nhỏ Vạn Cát tum tím:

– Mày có vừa gì đâu chứ. Áo dòng đen ôm trọn hình hài mảnh mai. Còn mái tóc, giờ thì “tóc gió thôi bay” mà buông khiêm tốn dưới khăn vole. Tất cả tạo cho mày cái nét đẹp thánh thiện.

Hai đứa trao cho nhau những lời khen tặng nhẹ nhàng và dễ thương.

Bỗng chốc, An Vi lên giọng triết lý:

– Dòng tu của tao chọn tu phục màu đen, màu đen là màu phục vụ đây. Phần lớn các nhân viên nhà hàng, khách sạn mặc đồng phục đen hoặc màu tối.

Vạn Cát gật gù và chen lời:

– Màu nâu sông là màu áo của giới bần cố nông ngày xưa đấy, khiêm tốn và hèn mọn.

An Vi cười tươi:

– Nghe thú vị quá, chung quy tu phục nhắc nhở tu sinh không quá bận tâm đến chuyện “trắng da dài tóc” mà chủ yếu là phục vụ tha nhân, nhất là những người nghèo khổ và người bị lãng quên.

– Vậy đấy! Đức Phật Chí Tôn đã rời bỏ cung điện vàng son để sống nghèo và tu hành dưới gốc cây Bồ Đề.

– Còn Đức Giêsu Kitô, Ngài bỏ thiên cung xuống thế trần để chung chia thân phận làm người với mọi người. Ngài sinh ra ở ngoài đường, lớn lên ở ngoài đường và chết cũng ở ngoài đường.

Nicô Vạn Cát hóm hỉnh:

– Đức Phật chắc là giàu hơn Đức Kitô rồi.

– Sao mà nghĩ vậy?

– Ít ra, Đức Phật còn có gốc cây Bồ Đề
để ngả lưng. Chứ Đức Kitô không có chỗ tựa
đầu.

Bất giác, một cảm xúc không tên nhẹ
dâng trong lòng, khiến An Vi đượm buồn tự
nhủ: Đức Kitô của mình nghèo hơn Đức Phật
của bạn, mà hình như lối sống của mình giàu
hơn lối sống của bạn...

CON GÁI ƠI, HÃY THA LỖI CHO MẸ!

Cô gái vừa trao bó hoa tươi cho mẹ
vừa nghẹn giọng:

– Con gái mừng sinh nhật mẹ. Đã sáu
mươi năm qua, đây là lần đầu con mừng sinh
nhật mẹ.

Cô gái muốn nói thêm hoặc phân bùa gì
đó, nhưng bà mẹ chen lời:

– Cám ơn con gái của mẹ. Đây cũng là
lần đầu tiên trong sáu mươi năm cuộc đời, mẹ
được mừng sinh nhật.

Hai mẹ con ôm nhau giọt ngắn giọt dài.
Bà mẹ ngập ngừng:

– Đời con gái thua thiệt quá... Đã không có cha, mà...

Cô gái ngắt lời:

– Với con, vậy là may mắn lắm rồi. Tuy không cha nhưng con đã có mẹ đây. Mẹ vừa là cha vừa là mẹ của con rồi.

Bà mẹ mím môi:

– Không phải vậy con gái ơi, con không có cha cũng không có mẹ...

Cô gái hốt hoảng:

– Sao nay mẹ nói gở vậy? Mẹ là mẹ con đây mà. Suốt đời mẹ đã sống vì con rồi mà. Mẹ chẳng đã từng nói con là nguồn sống của mẹ đó sao?

Không dám nhìn thẳng vào đứa con, bà mẹ đưa mắt nhìn xa vắng:

– Hãy tha lỗi cho mẹ. Hồi đó, mẹ mang bầu, người đàn ông đó đã bảo mẹ vứt bỏ thai

nhi đi vì chưa đủ khả năng nuôi thêm một đứa bé. Mẹ kịch liệt phản đối, thế là người ấy ra đi biền biệt.

Cô nuốt lệ, bà mẹ trải lòng thêm:

– Không chồng mà chữa, mẹ bị chính người nhà của mình miệt thị. Ai cũng bảo mẹ bỏ “của nợ” đó đi, để bảo tồn danh giá gia tộc và cũng để còn có tấm chồng nữa chớ. Mẹ không chịu nghe theo, thế là mẹ bị tống cổ ra khỏi nhà. Từ đó, mẹ lang thang vô định, đói khỗ, tủi nhục tột cùng nhưng vẫn khăng khăng giữ đứa con trong bụng.

Cô gái ôm ghì lấy mẹ:

– Mẹ cứ nói cho thỏa lòng đi. Con gái càng hiểu mẹ càng yêu mẹ hơn.

Bà mẹ can đảm tiếp lời:

– Rồi một ngày tám tháng gầy guộc của mẹ gục ngã, ai đó thương tình đưa mẹ vào bệnh viện. Chính hôm đó mẹ sanh non một bé gái. Đứa con tội nghiệp chào đời được mươi phút

rồi lìa xa mẹ vĩnh viễn. Mẹ như chạm đến tận cùng của nỗi đau. Mẹ gào thét như bà điên.

Cô gái sốt ruột hỏi mẹ:

– Còn thân phận của con?

– Mẹ nói hết đây, ngay giờ phút tuyệt vọng đó, mẹ nhận được một bé gái bị bỏ rơi khi vừa được sinh ra. Bé đã bú những giọt sữa đầu tiên của mẹ. Với mẹ, đó là khoảnh khắc thiêng liêng, khoảnh khắc mà sự sống của mẹ tháp nhập vào sự sống của bé. Và đứa bé ngày ấy chính là con bây giờ.

Hai mẹ con lại ôm nhau, nước mắt giàn giụa. Bà mẹ nức nở:

– Sự thật này mẹ chôn kín trong lòng, không dám thổ lộ cùng ai. Mẹ sợ lắm, sợ người ta biết con là con nuôi và ai đó đến tìm nhận lại con. Mẹ sợ mất con. Mẹ không thể sống thiếu con. Mẹ ích kỷ quá phải không con? Nay con cũng đã làm mẹ, hy vọng con hiểu được lòng mẹ và tha thứ cho mẹ.

Cô gái cố dằn lòng:

– Mẹ ơi, nếu duyên phận có cho con gặp lại mẹ đẻ, con sẽ cảm ơn bà đã cho con làm người và nhất là đã cho con có cơ may gặp mẹ đây. Mẹ ơi, mẹ an tâm, biết được sự thật, con càng yêu quý mẹ biết mấy cho vừa. Mẹ có biết không, con hạnh phúc vô bờ và rất tự hào vì con có một người mẹ vô cùng vĩ đại!

HAI CHIẾC DÉP

Tại cửa hiệu giày dép, ông bố cho phép mấy đứa con thoải mái lựa chọn.

Ông bước ra ngoài châm điếu thuốc, rồi cay cay mắt nhìn theo làn khói nhẹ tênh quyện theo gió ban sóm.

Bất chợt, ông bắt gặp một thằng bé tầm tá, chín tuổi, lảng vảng trước cửa hiệu. Chân nó mang hai chiếc dép nhựa cùn, không cùng một đôi.

Buồn miệng, ông hỏi:

– Cháu này, cháu mang đôi dép lệch, cháu thích vậy hay sao?

Thằng bé ngây ngô:

– Dạ, hôm lâu cháu lượm một chiếc, rồi mới đây, cháu lượm được một chiếc nữa. Thế là đủ đôi!

Mắt ông bố không còn cay cay vì khói thuốc mà lại cay cay vì chạnh lòng.

– Cháu muốn đôi dép mới không? Chú mua cho.

Thằng bé hờn hở một cách tội nghiệp:

– Thật hả chú, chú cho con thật hả?

Ông dắt đứa bé vào cửa hiệu và bảo:

– Cháu chọn một đôi đi, chọn tùy thích.

Thằng bé loay hoay tìm, chặp sau nó reo lên:

– Đôi này nè chú.

– Sao cháu chọn đôi này?

– Dạ, vì nó rẻ tiền nhất trong số giày dép được trưng bày ở đây.

Giờ thì ông bố mới nhìn xem bảng giá, đúng là đôi này rẻ nhất, ba mươi ngàn. Cửa hiệu còn ghi chú thêm, mua hai đôi sẽ được giảm mười ngàn.

Thằng bé cầm đôi dép và rụt rè nói:

– Chú ơi, chú cho cháu thêm mươi ngàn được không ạ?

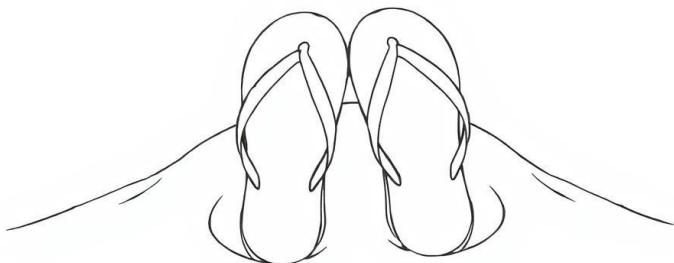
– Để làm gì cháu, cháu muốn mua quà bánh hả?

– Dạ không, cháu đang có mươi ngàn để ăn trưa. Nếu chú cho cháu thêm mươi ngàn, sẽ đủ tiền mua hai đôi. Vì hai đôi chỉ giá năm chục ngàn thôi.

– Chú sẵn sàng, mà cháu có thể cho biết lý do không?

– Dạ, cháu muốn mua một đôi nữa để tặng cho bạn cháu, nó cũng lê la với đôi chân trần như cháu.

Ông bố lặng người. Ông cảm nhận đây là một viên ngọc thô chưa mài giũa, một con người thật người!

TÌNH YÊU CẦN ĐÁP TRẢ

– Đi Nhà Thờ về hả Mộc?

– Ủ, Chủ Nhật mà. Bạn không đi lễ sao?

Anh ta mỉa mai:

– Đạo tại tâm mà. Cần gì đến Nhà Thờ.

– Thế bạn đang đi đâu vậy?

– Về nhà từ đường thăm bố mẹ già.

Mộc nhẹ nhàng nhắc nhở:

– Hiếu tại tâm mà. Cần gì?

CÓ QUA CÓ LẠI

Trên giường bệnh, ông lão thì thào:

– Một mai tôi chết, sẽ được mấy người đưa tiễn tôi?

Ông bạn đang ghé thăm, đáp lời:

– Cũng dễ biết mà. Cứ thường trong đời mình đã đưa tiễn được bao nhiêu người, thì sẽ có ngàn áy người đưa tiễn mình.

BÁC SĨ ƠI, XIN LÀM ƠN...

Gần hai tháng điều trị ở bệnh viện cấp tỉnh, các bác sĩ có ý định chuyển bệnh nhân lên bệnh viện tuyến trên. Bệnh nhân là ông già, hơi chút quê mùa nhưng hiền lành, chất phác.

Ông xin gấp bác sĩ trưởng:

- Bác sĩ ơi, đừng chuyển tôi đi bệnh viện nào nữa.
- Ông ơi, ông an tâm, bệnh tình của ông còn có thể điều trị được. Bệnh viện tuyến trên có đủ điều kiện hơn ở đây.

Ông vẫn nài nỉ:

– Tôi biết các bác sĩ tận tình cứu chữa. Tôi cũng biết các con tôi rất yêu thương và sẵn lòng hy sinh tiền của để lo cho tôi.

Bác sĩ ngắt lời:

– Vậy quá tốt rồi, ông còn muôn gì hơn nữa?

– Bác sĩ ơi, xin làm ơn báo cho các con tôi biết là bệnh trạng của tôi không còn nhiều hy vọng nữa. Chuyển lên bệnh viện tuyến trên cũng vậy thôi.

Ông im lặng giây lát rồi tiếp lời:

– Tôi muốn về nhà thôi, sống được ngày nào với con cháu, mừng ngày đó. Những ngày cuối đời, tôi không giúp được gì cho con cái, thì chí ít chúng cũng đỡ vất vả vì tôi!

Bác sĩ lặng lẽ rời đi.

ĐÙNG SO BÌ

Ông bố đang lên lớp cậu ám:

– Mày chẳng ra làm sao. Thua xa thằng Bon. Nó cùng tuổi, cùng lớp, cùng xóm với mày đó. Thật đáng xấu hổ.

Thằng bé cáu lên:

– Chớ bố có bằng bố nó đâu!

SỐ VÀNG

Sau trận siêu bão, Nhà Thờ giáo xứ bị hư hại nặng. Cha xứ hô hào giáo dân của ít lòng nhiều đẻ trùng tu lại.

Một giáo dân đến xin góp phần. Sau khi nhận số tiền, ông quản lý lịch thiệp:

- Xin bác vui lòng ghi rõ danh tánh.
- Có cần phải vậy không?
- Dạ, theo quy định của giáo xứ, bất cứ ân nhân nào dâng cúng từ năm mươi triệu trở lên, được lưu lại danh tánh trong sổ vàng của giáo xứ. Và số tiền bác đóng góp vừa tròn con số năm mươi triệu.

Chân chừ giây lát, người ấy đáp lời:

– Vậy phiền ông cho tôi xin lại năm mươi
ngàn đồng.

THIÊN THU

MỘT CHUYỆN TÌNH

Vậy là đã ba mươi năm, ông giáo tật nguyền vẫn chôn chặt trong lòng một quá khứ đầy nghiệt ngã. Cũng đã ba mươi năm, ông có quên đi tất cả. Cố quên chính cái tên gọi mà ngày mở mắt chào đời bố mẹ chăm chút đặt cho, cố quên ngay cả người vợ sắp cưới của mình. Giờ đây chỉ còn một tấm thân tàn đơn độc, ngày ngày tìm lẽ sống bằng cái nghiệp gõ đầu trẻ! Nơi đất khách quê người này, không một ai biết thân phận của ông, ngoại trừ cái tên quen gọi: Ông Giáo Năm.

Bỗng đâu, gần đây xuất hiện một cô học trò xinh xắn tuổi trạc đôi mươi, có tên gọi hoàn toàn trùng với tên thật của ông – Đặng Trần Lưu Danh. Ông phân vân mãi: chẳng lẽ ai đó biết rõ dĩ vãng của mình, hoặc chỉ là một sự trùng lặp ngẫu nhiên...

Không thể cam chịu thêm nữa, ông đánh liều dò hỏi:

– Lưu Danh ơi, thầy được phép hỏi thăm một chút chớ?

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu:

– Dạ, mời thầy.

Ông bắt đầu bằng một câu hỏi bằng quơ:

– Con sống gần đây không?

– Dạ, hiện tại con đang sống cùng thôn xóm với thầy, nhưng đời con vốn phiêu bạt, nơi nào đất lành là chim đậu.

Ông giáo hời áp úng đè cập thăng điệu muôn biết:

– Tên của con đẹp và lạ quá.

Cô bé khẽ giật mình, trồ mắt nhìn ông giáo, một linh cảm không tên chợt trỗi dậy. Cô nén cảm xúc, cô bé đáp:

– Tên nghe lạ mà không đẹp.

– Vậy ai đặt tên cho con?

– Dạ, mẹ con đó. Lúc nhỏ, con hay cắn nhăn về cái tên giống con trai này, đến khi hiểu được nỗi niềm của mẹ, con mới trân quý.

Ông giáo bắt đầu choáng ngợp, ngả người vào thành ghế xe lăn, trán lâm tấm mồ hôi, gương mặt vốn rám cháy và hàn sâu mấy vết sẹo lại trông càng đáng thương hơn. Ông nghẹn giọng:

– Con nói rõ hơn được không? Nói về mẹ con... Thầy xin con đây.

Cô bé linh cảm một chuyện cổ tích đang xảy ra giữa đời thường. Cô bé trải lòng:

– Hơn ba mươi năm trước, mẹ con có yêu một thanh niên tên Đặng Trần Lưu Danh, với thân phận côi cút, dân dã, nhưng là một người

tử tế, một con chiên ngoan đạo của Chúa. Mẹ con cũng tòng giáo để chuẩn bị làm lễ cưới theo nghi thức Công Giáo. Và khi mọi sự đã sẵn sàng thì tai họa ập đến.

Cô bé mím chặt môi, cố nuốt nước mắt, tiếp lời:

– Hôm đó, người chồng sắp cưới của mẹ lên phố xa, gởi mấy thiệp mời cuối cùng và rồi... không trở lại nữa! Không biết chuyện gì đã xảy ra với người ấy, mẹ chỉ biết mỏi mòn chờ đợi. Chờ đến diên khùng và tuyệt vọng. Chờ suốt cả một đời mà người ấy xa vời vợi! Không ít lần mẹ lang thang từ đầu làng này đến cuối xóm khác, cứ đi dù không biết phải đi đâu và về đâu. Nhiều người khuyên mẹ quên người ta đi. Bà vẫn nhất mực tin tưởng người mình yêu.

Ông giáo muốn ngắt lời nhưng cô gái vẫn say sưa nói:

– May đâu, trong những lần tật cùng nỗi nhớ, mẹ vớ lấy cuốn sách Tân Ước, quà tặng

của người ấy, bà đọc ngẫu nhiên vài ba câu, dần dà đọc thêm vài đoạn rồi vài trang. Vậy mà nhờ ơn Chúa (mẹ thường nói thế) bà bị cuốn hút và tìm lại được sức sống bởi những câu chữ tưởng chừng vô nghĩa đó.

Ông giáo nôn nóng chen lời:

– Sau đó mẹ con lấy chồng khác và sanh ra con?

Cô bé trả lời bằng một câu hỏi khác:

– Thầy biết mẹ con?

Ông giáo lặng thinh như chờ câu trả lời.
Hiểu ý thầy, cô bé đáp:

– Mẹ thuộc nằm lòng câu “Yêu đến cùng” trong sách Gioan và bà quyết yêu đến cùng người mình đã yêu. Mãi mười năm sau biến cố đó, bà nhận con làm con nuôi và đặt tên Đặng Trần Lưu Danh, tên người yêu, với hy vọng mai này con lớn khôn, tung bay khắp bốn phương sẽ gặp được người ấy. Vậy là bà an vui làm mẹ đơn thân suốt đời.

Cô bé ngẩng đầu hỏi lại ông giáo:

– Thầy biết mẹ con, đúng không?

Ông giáo cắn môi, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt gầy guộc, thì thầm:

– Chính bố đây con gái. Bố cũng một thân một mình mong chờ mẹ con như chờ một phép màu.

Cô bé đứng phắt dậy, ôm chặt ông giáo, nói trong tiếng nấc:

– Mẹ ơi, con tìm gặp người yêu của mẹ rồi, con gặp bố rồi, mẹ ơi!

Ông giáo hôn trán con gái, hỏi dồn:

– Mẹ ở đâu? Gần đây không? Đưa bố đến gặp mẹ ngay được chứ?

– Dạ gần đây thôi.

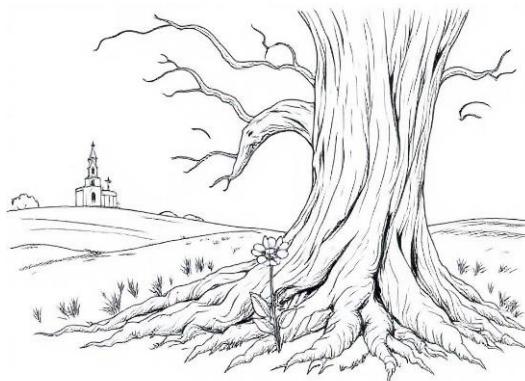
Trên đường đi, ông tâm tình vội vàng với con gái, chuyện ông bị tai nạn giao thông, thương tật, mất trí nhớ mấy năm trời, đến chuyện bỏ tên bỏ họ, sống lang bạt...

Xe chạy chậm dần và dừng lại. Con gái nói:

– Đến nơi rồi bố.

Ông giáo xoe mắt ngạc nhiên, vì ông đang đứng trước một Thánh Đường. Cô bé giải bày:

– Mẹ đã an nghỉ trong Chúa rồi, Nhà Thờ là nhà của Chúa và cũng là nhà của những ai thuộc về Chúa. Nào, bố con mình cùng bước vào đi. Mẹ đang chờ bố đó. Còn tro cốt của mẹ, con đã làm theo nguyện vọng của mẹ, đã gởi mẹ trong Thánh Đường, nơi bố và mẹ dự tính làm lễ cưới. Bố con mình sẽ đến thăm mẹ vào một ngày không xa đâu!

TÂM AN THỊ PHÚC

Một môn sinh thỉnh vấn thiền sư của mình:

– Bạch Thầy, khi nào con người cảm nhận được hạnh phúc?

Trầm ngâm giây lát, vị thiền sư đáp:

– Nhiều người quan niệm rằng: Con người hạnh phúc khi bắng lòng và trân trọng những gì mình đang có.

Câu môn sinh mạnh dạn:

– Dạ vâng. Nhưng phần Thầy, Thầy nghĩ sao?

Vị thiền sư cười nhẹ:

– Con người chỉ hạnh phúc thật sự khi bình an trong tâm hồn.

NHỊN NHỤC

Bé trai hỏi mẹ:

– Sao chữ Nhịn hay đi đôi với chữ Nhục
hả mẹ?

– Vì cứ sự thường, người chịu nhịn lăm
khi phải cam chịu thiệt thòi, thậm chí chịu
nhục nữa.

Thằng bé tỏ ra hiểu chuyện:

– Vậy cũng đáng thôi, “một điều nhịn
chín điều lành” mà!

NGƯỜI CHẾT SẼ VỀ ĐÂU?

- Bà ngoại ơi?
 - Ngoại đây, ngoại đây.
 - Đố ngoại, sau khi chết con người sẽ đi đâu?
 - Ngoại chưa chết sao ngoại biết được!
- Cháu bé tự hào một cách hồn nhiên, bé nói như học thuộc lòng:
- Điều gì nơi con người là đất sẽ trở về với đất. Điều gì tự Thiên Chúa sẽ trở về cùng Thiên Chúa. Thân xác này từ đất mà ra sẽ trở

về với đất. Còn linh hồn đến từ Thiên Chúa sẽ trở về cùng Thiên Chúa (x. St 3,19; Gv 12,7).

Ôm cháu vào lòng, bà cười hạnh phúc:

– Cháu bà giỏi quá.

Thăng bé lại hôn nhiên:

– Giỏi gì đâu, cháu mới học Giáo Lý đó thôi.

Bà nói thêm:

– Chính vậy mà người ta quen gọi người chết là “trở về với Chúa” hay “được Chúa gọi về”.

BỮA ĂN CUỐI CÙNG

Cả tháng rồi, bà Min trở bệnh nặng, đi đứng khó khăn, lười ăn, khó ngủ. Tuy vậy, bà vẫn gắng gượng hết sức có thể để tự lo cho mình. Bà rất cảm thông với con gái của bà, vừa phải chăm sóc mẹ già vừa tảo膳 nuôi con, nên lăm lúc con gái cũng cau có.

Sáng nay vẫn thế.

– Ngoại ơi, ăn sáng nghen.

Tiếng trả lời yếu ót:

– Ờ... ờ...

Mấy phút trôi qua, bà vẫn chưa ra tới bàn cơm, cô gái hơi chút càu nhàn:

– Trời ơi! Trễ giờ làm rồi.

Như không chờ được nữa, con gái thêm lời cộc lốc:

– Đi làm đây.

Con gái bước ra, ghé mắt nhìn vào phòng mẹ già, phát hiện mẹ ngã chuí vào ngạch cửa, hốt hoảng la lên:

– Mẹ, mẹ, mẹ ơi...

Bà mẹ run run môi như muốn nói gì. Rồi bà lịm dần, linh hồn bà theo cánh hạc bay xa.

Phần cơm hôm đó, con gái trân trọng dâng lên bàn thờ cùng với nhang thơm, nến sáng. Không biết nơi cõi linh thiêng ấy, mẹ già còn có cơ hội dùng bữa không?

Ngậm ngùi và hối tiếc muộn màng. Giá mà!

CŨNG CÓ CÁI ĐẾ KHOE

– Ông nội ơi, hôm nay cháu được hai điểm 10.

Cháu gái thường khoe như thế, nhưng hôm nay bé lại tò mò:

– Ông à, hồi xa xưa, hồi ông tầm tuổi cháu bây giờ, chắc ông học giỏi lắm hén?

Ông già ôm cháu, cười híp mắt:

– Ông thuộc dạng “ngu lâu dốt bền” mà. Bạn bè của ông học giỏi lắm, có vài bạn “siêu giỏi” luôn.

Bé muốn biết thêm:

– Thế còn ông là “siêu” gì?

– “Siêu tầm thường”

Con bé cười ngặt nghẽo:

– Ông dùng từ hài quá.

Con bé lại nũng nịu:

– Ông kể một vài thành tích trong học tập
của ông đi.

– Thành tích hả... À! Cũng có cái để
khoe đấy, mà đừng nghĩ ông giỏi nghen, ăn
may thôi!

– Là sao ông?

– Thời ấy, trường ông học có đến bảy,
tám lớp Đệ Thất, thời nay gọi là Lớp Sáu đó.
Trường tổ chức thi tuyển để lập thành một lớp
riêng, gọi là lớp chuyên. Nghe theo mấy bạn,
ông cũng dự thi.

– Thì ông phải đủ giỏi, mới được tuyển
vào lớp đó chứ?

– Khi được nhận vào lớp chuyên, ông
mới biết một sự thật cười ra nước mắt là

trường dự tính tuyển ba mươi học sinh, mà số dự thi chỉ có hai mươi tám thôi. Và ông được xếp hạng thứ 28!

Ông già ngưng chút xíu rồi kể tiếp:

– Ông chủ trương “cần cù bù thông minh”, nên ông kiên trì học tập, học với thầy cô, tất nhiên, học cả với bạn bè nữa. Vậy đó, mà ông vẫn giữ vị trí 28 cho đến khi ba đứa bạn chuyển sang lớp khác, ông mới lên được bậc 25!

Con bé tò vè cảm thông:

– Tôi nghiệp ông quá! Cháu yêu ông lắm lắm. Khi lên bậc Đại Học có khả quan hơn không ông?

Ông già đắc chí:

– Ông được một lần “thủ khoa”... Mà thủ khoa trong nhóm rót.

Con bé nhíu mày:

– Rót mà sao lại thủ khoa...Hiểu được chết liền.

– Gần cả trăm sinh viên thi chứng chỉ cuối cùng để hoàn tất cử nhân. Khi công bố kết quả, danh sách và điểm số được ghi rõ theo thứ tự từ cao xuống thấp. Điểm số của ông ở vị trí thứ 5. Oái oăm thay! Chỉ những thí sinh xếp từ 1 đến 4 mới đậu. Như thế các thí sinh còn lại, xếp từ 5 đến cuối, đều rớt.

– Ôi... xui tận mạng! Trong số thí sinh rớt khóa thi năm đó, ông cao điểm nhất. Thảo nào ông có quyền khôi hài: “Thủ khoa trong nhóm rớt”.

GỎI NGƯỜI THÂN

MỘT NẮM ĐẤT

Tại nghĩa trang của một xóm đạo, sau
nghi thức hạ huyệt, nhiều người bỏ
nhẹ nắm đất xuống huyệt như thay cho lời
vĩnh biệt.

Một khách lạ hỏi ông bảo vệ nghĩa trang:

– Bác ơi, lần đầu cháu tham dự nghi lễ an
táng của người Công Giáo, trang trọng và cảm
động thật. Mà sao cũng có người bỏ nắm đất
xuống huyệt, cử chỉ này mang ý nghĩa gì vậy,
thưa bác?

Ông bảo vệ ngần ngại:

– Tôi làm bảo vệ, tôi hiểu biết gì nhiều đâu. Mà chắc là muốn nhắc nhở mọi người rằng “mình là bụi đất sẽ trở về với bụi đất” (x. St 3,19), và cũng nhắc thêm rằng “hôm nay là phiên người, ngày mai đến lượt ta” (x. Hc 38,12).

Ông từ tốn nói thêm:

– Vài tôn giáo khác, họ cũng gọi năm đất như vậy, không hiểu họ giải thích thế nào. Cháu hỏi để biết rõ hơn nhé.

– Dạ, cảm ơn bác, bác nhiệt tình quá.

ÔNG GIÀ HAY CƯỜI

Có một ông già hâu như luôn miệng cười, vui thì cười đành rồi, buồn cũng cười, có điều là khi buồn nụ cười kém tươi hơn.

Khi được hỏi, ông ta cười trả lời:

– Tôi thích cười vì lúc tôi cười là lúc tôi ít xấu xí nhất, và cũng là lúc mọi người dễ thân thiện với tôi nhất. Hơn nữa, cười chẳng hao tốn gì, mà biết đâu có thể đem lại niềm vui cho người khác. Vậyại gì mà không cười chó?

Vui miệng, ông nói thêm:

– Ước gì vào phút 89, tích tắc cuối cùng của cuộc đời, tôi vẫn nở được một nụ cười, nụ cười từ biệt cõi tạm này và cũng là nụ cười chào mừng cuộc sống mới!

BÀ ĐIÊN

Một bà điên, tuổi trạc 40 – 45, ngồi lì trước cổng bệnh viện đã mấy tuần. Bà đang bế và chăm chút một em bé còn nhỏ lấm, chắc là con của bà.

Chú bảo vệ gợi chuyện:

– Con chị hả, bé gái hay trai?

Bà lắc đầu:

– Không, tôi không có con, cũng không ai thân thuộc cả. Ai đó bỏ quên bé gái này trong thùng rác. Tôi bới rác tìm cái ăn thì thấy bé, bé được quần kín trong cái khăn lớn, toàn thân tím tái, kién bò lên miệng, lên đầu. Tôi chăm sóc bé và bế bé đi loanh quanh, để chờ ai đó đến tìm con.

Chú bảo vệ thót tim:

– Họ cố tình bỏ rơi bé chứ không phải bỏ quên đâu chị ơi!

Bà làm bầm:

– Ai mà điên đến độ bỏ con chứ?

– Hay là chị giao bé cho cơ sở từ thiện, hoặc cho người đang cần xin con nuôi, thậm chí chị có thể bán bé lấy ít tiền.

Bà cáu gắt:

– Không giao, không cho, không bán. Không ai đến nhận lại bé thì tôi nuôi. Tôi sẽ làm mẹ bé suốt đời. Xem như đó là lộc Trời ban cho tôi.

Chú bảo vệ nhẹ giọng:

– Mấy ngày qua hai mẹ con ăn uống thế nào?

– Ai cho gì ăn đó. Không ai cho, tôi bới rác, vẫn có cái ăn.

Chú bảo vệ ái ngại:

- Còn bé, lấy đâu ra sữa bé bú?
- Tôi nhai thức ăn trước, nếu mùi vị không ổn thì tôi ăn, nếu mùi vị còn tươi ngon, thì tôi nhai nát tươm ra rồi móm cho bé. Bé háu ăn, thương lắm.

Chú bảo vệ lảng mặt đi, đưa tay lên chùi vội mấy giọt nước mắt lăn dài trên gò má nám cháy. Chú ta thầm nghĩ:

- Vậy ai điên đây... Thiếu phụ đáng thương này, hay bố mẹ đứa bé, hay nhiều người sống vô cảm khác?

SỐNG ĐẠO VỚI NIỀM VUI

– Ông ngoại ơi, nếu có ai hỏi, đâu là nét đẹp của Thiên Chúa Giáo, thì cháu phải trả lời sao hả ông?

Chẳng ngần ngại, ông nói:

– Niềm vui. Niềm vui là nét đẹp của Thiên Chúa Giáo. Sống đạo mà không cảm nhận được niềm vui... thì chán chêt.

Ông giải bày thêm:

– Ngày xưa, vị thánh François de Sales đã nói: “Một vị thánh buồn là một vị thánh đáng buồn”, cũng vậy, ông dám nói rằng “một tín hữu buồn là một tín hữu đáng buồn”.

– Dạ, cháu nhớ rồi.

– Chúng ta, những Kitô hữu, phải vui mừng. Vì chính Thiên Chúa là niềm vui (x.Tv 37,4). Đức Giêsu Kitô cũng muốn niềm vui của chúng ta nên trọn vẹn (x. Ga 16,24). Thánh Phaolô luôn nhắc nhở tín hữu: “Hãy vui lên” (x. Pl 4,4)! Ngay cả bốn sách đầu tiên của bộ Tân Ước cũng mang tên là Tin Mừng (Tin Mừng theo Thánh Matthêu, Thánh Máccô, Thánh Luca, và Thánh Gioan).

Bé gái đồng tình:

– Được làm con Thiên Chúa, làm con Ông Trời là niềm vui, là niềm tự hào của mọi Kitô hữu.

Xem chừng ông ngoại chưa hài lòng, ông minh định:

– Đúng hơn phải nói mọi người đều là con Thiên Chúa, là con Ông Trời, không riêng gì Kitô hữu đâu nhé.

NHƯ MỘT LỜI TRĂNG TRỐI

Ông bố đã đến tuổi “thất thập cổ lai
hy”, gọi con cái về nhắm nhủ đôi điều:

– Bố sắp đi hết đường đời của mình, các
con định làm gì để tưởng nhớ bố sau khi bố
khuất núi?

Đứa lớn nói:

– Dạ, con sẽ lo chu đáo những ngày giỗ
chạp, con sẽ mời đầy đủ bạn bè, thân hữu của
bố...

Đứa khác:

– Dạ, con trồng nhiều hoa đẹp quanh mộ
bố, như ngày nào bố từng yêu hoa...

Ông bố trầm giọng:

– Tốt lắm, thậm chí rất tốt, nhưng không cần thiết. Mộ đẹp với đầy hoa thắm hay mộ bình thường với hoa dại, cũng vậy thôi! Giỗ chạp với mâm cao cỗ đầy, hay đơn giản bừa cơm gia đình với dăm người thân, bố cũng chẳng được gì!

– Vậy bố muốn chúng con làm gì? Chúng con hứa giữ lời.

Chậm rãi và dứt khoát, ông bố nói:

– Các con phải yêu thương, bảo ban, và đùm bọc nhau.

– Phải sống tử tế và giúp đỡ mọi người theo khả năng của mình.

– Phải nuôi dưỡng và dạy dỗ các cháu tốt hơn bố đã nuôi dạy các con.

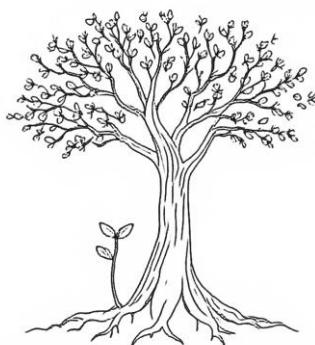
– Một mai, đến lượt các con rời bỏ cõi tạm này, hãy để lại một xã hội tốt hơn ngày bố ra đi.

Ông bố nghẹn ngào:

– Nếu các con thực thi những ước nguyện cuối cùng này, các con đã tưởng nhớ đến bố cách tốt nhất rồi. Và người ta sẽ vẫn còn nhìn thấy bố qua các con và các cháu.

Ngập ngừng giây lát, ông bố tiếp lời:

– Và đã đến lúc bố mượn lời thánh Phaolô gởi cho Timôthê để thay cho lời cuối cùng: Bố đã đi hết chặng đường đời, đã giữ vững niềm tin vào Đức Giêsu Kitô – Ngài sẽ ân thưởng cho bố, mà không phải chỉ mình bố nhưng còn cho các con và cho tất cả những ai đặt niềm tin vào Ngài (x. 2 Tm 4,7-8).

ĐỒ ĐÁNG CHẾT

Những ai biết ít nhiều về ông Kin cũng phải đau lòng. Vợ đã mất trong một tai nạn lao động. Vợ chồng ông có mỗi một đứa con gái tuổi mới lớn, thế mà từ khi vợ mất, ông cho con bé đi làm osin. Phần ông, ông la cà với bạn bè nhậu nhẹt tối ngày. Thậm chí ông đến nơi con gái làm osin, lấy tiền ứng trước trả nợ hàng quán.

Gia tài của ông Kin chắc chỉ còn mỗi con chó Đóm. Tháng trước, Đóm mẹ đẻ thêm con cún con, tròn lẳn dễ ghét lắm. Ông cũng đã bán con cún cho ông bạn nhậu ở cùng xóm bằng giá vài xí rượu.

Mấy hôm nay, ông cũng lên án Đóm mẹ, vì nó hay bỏ nhà đi mà mỗi lần về lại nhà thì mình mẩy bẹn đầy bùn. Hơn nữa nó hay ăn “hỗn”, tật đáng ghét này trước đây nó chưa từng có. Và mới tức thì thôi, con cá lóc chiên xù, vừa đặt trên bàn đã biến mất. Con Đóm là thủ phạm chắc chắn luôn, vết chân bùn còn dính lem, nó chạy kia kia. Ông cầm thanh gỗ đuổi theo, miệng chửi đồng “đồ đáng chết”.

Mẹ Đóm ngoạm con cá to, chạy băng qua đám ruộng sinh, dừng lại dưới gốc cây, nơi mà cún con của nó bị chủ mới xích cổ. Nó nhả cá cho con nó, đưa chân trước quào quào trên đầu con nó, như muốn vỗ về an ủi. Rồi mẹ Đóm quay mặt lững thững bước đi.

Chứng kiến tận mắt, ông Kin run run người, đôi mắt ngắn lẻ, lòng tự nhủ: “Ai là đồ đáng chết đây?”. Ông vứt thanh gỗ chạy về nhà. Không, ông không ghé nhà, ông mang cả đôi chân lấm lem bùn đi đến nơi con gái tội nghiệp đang làm osin...

ĐỨC MẸ MARIA, MẸ TÔI

Sân trước nhà tôi có đặt một tượng Đức Mẹ Maria trên bệ đá, trông cũng xinh xinh.

Thỉnh thoảng có người hỏi tôi:

– Đức Mẹ nào vậy?

Tôi hiểu họ muốn hỏi gì. Người ta thường gắn liền Đức Mẹ Maria với một địa danh như: Đức Mẹ Fatima, Đức Mẹ Lộ Đức, Đức Mẹ Mễ Du, Đức Mẹ La Vang, Đức Mẹ Tà Pao, Đức Mẹ Núi Cúi... Việc tôn sùng Đức Mẹ gắn với địa danh quả là rất tốt, quang cảnh hữu tình dễ nâng hồn ta lên với Đức Mẹ, nhưng cũng dễ

làm cho ta quên một điều rất quan trọng là:
chỉ có một Đức Mẹ Maria.

Bởi thế, tôi khẳng định:

– Đây là Đức Mẹ Maria, Mẹ tôi.

KHIÊM TỐN

– Thầy ơi... Con có chuyện muốn nói
mà...

Ông giáo giục:

- Mì sao?
- Dạ, sợ thầy buồn.
- Cứ nói đi, lâu lâu buồn chút cho vui.
- Dạ. Có người nói thầy đạo đức giả.

Ông giáo bình thản:

- Bạn đừng bận tâm. Họ nói sai rồi. Tôi đâu có đạo đức mà giả với thật.

THÈM GỌI TIẾNG MẸ

Vậy là bé Nu Nu sống với bà ngoại tròn 3 năm. Ngày bé chào đời cũng là ngày mẹ mất, bố giao bé cho ngoại rồi đi biền biệt. May cho bé, bà ngoại chăm sóc và nâng niu bé như đứa con mọn.

Sáng nay, sinh nhật bé, bà ngoại dậy sớm hơn thường lệ, chuẩn bị quần áo mới và quà sinh nhật cho bé.

Bé vừa thức giấc, bà ngoại ôm bé nựng nịu:

– Hôm nay sinh nhật cháu yêu của bà, bà mua cho cháu nhiều quà lắm.

Bé Nu Nu hí hửng:

- Mừng quá, cháu yêu bà nhất.
- Cháu muốn gì thêm, ngoại cho, ngoại hứa đó.
- Ngoại hứa thiệt hén.

Bé Nu Nu hôn cỗ bà, thỏ thẻ như nài nỉ:

- Ngoại cho con gọi ngoại là “mẹ” nghen, con thèm kêu mẹ lắm. May bạn con ai cũng có mẹ, con thì không!

Ôm ghì lấy cháu mà nghe lòng nhói đau, chưa lúc nào bà cảm thấy yêu cháu bằng lúc này. Bà giàn giòn nước mắt:

- Được, được Nu Nu ơi.

Cháu bé khóc òa lên, réo gọi:

- Mẹ, mẹ!

Không gian và thời gian như ngưng đọng lại, chứng kiến khoảnh khắc thiêng liêng, khoảnh khắc tình bà cháu cũng là tình mẹ con

hòa quyện nhau! Sau khoảng lặng, bé gái vội
vĩnh thêm:

– Sáng nay mẹ đưa con đi học sớm
nghen. Con phải khoe với mọi người món quà
sinh nhật quý giá nhất của con là... là con đã
có mẹ!

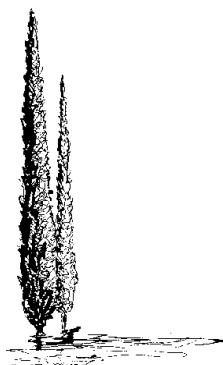
AI TÂM CỠ HƠN?

Một người tự hào về con mình:

- Con trai tôi tầm cỡ lăm. Không ai dám đụng tới nó cả, vì nó đã từng dạy cho họ những bài học nhớ đời.

Người kia đáp lại:

- Con trai tôi cũng tầm cỡ lăm. Không ai nỡ đụng đến nó cả, vì nó sống chan hòa với mọi người.

HÃY LÀ CHÍNH MÌNH

Hai người bạn đời đang ngồi soi bóng nước bên hồ cá trước nhà và thỏ thẻ với nhau:

– Em nghe có người chê trách vợ chồng mình đủ điều.

Người chồng bình thản:

– Cũng hay!

– Sao lại hay?

– Ít ra họ có quan tâm đến mình. Mà suy cho cùng, chúng ta cũng đáng trách đây chứ. Biết bao lỗi làm chúng ta đã mắc phải trong lời nói và trong hành động.

– Dạ. Nhưng may là cũng có người khen vợ chồng mình.

Người chồng vẫn bình thản:

– Nếu ai đó thật lòng nói tốt về ta thì người thật sự đáng khen không phải là ta mà chính là người đó. Vì chỉ có người đạo đức mới đủ khiêm tốn nhìn nhận người khác tốt hơn mình.

– Dạ. Em hiểu rồi.

Người chồng âu yếm nhìn vợ:

– Anh có lời này muốn nói thêm.

– Em đang nghe đây.

– Tiếng khen lời chê của kẻ khác không làm cho ta tốt hơn hay xấu đi. Không ai là thước đo của ai. Điều quan trọng là chúng ta phải sống làm sao để mỗi ngày một tốt hơn.

BỆNH THAN

Anh ta là người tốt, chỉ có mỗi cái tật là hay than. Hôm đó, anh cùng mấy bạn bè thân thiết họp mặt. Anh vẫn chứng nào tật ấy. Hết than: “Ôi Trời, sao đời tôi cứ mãi xuống dốc!” Rồi lại than: “Tương lai của tôi như một bức tranh toàn màu xám, trông thật ảm đạm!”

Một người bạn góp ý với anh:

– Được vậy là tốt lắm rồi, ít ra cũng may mắn hơn tôi. Anh còn xuống dốc tức là hiện tại anh còn đang ở trên triền dốc. Chứ tôi đây đã tụt cuối dốc rồi, có muốn xuống thêm nữa cũng chẳng được.

Một bạn khác tiếp tục tấn công:

– Anh may mắn hơn quá nhiều người mà còn than thở gì nữa chứ. Có mấy ai nhìn thấy tương lai của mình? Vậy mà anh thấy, dù là màu xám hay màu đen đi nữa vẫn hơn chẳng thấy gì.

Một bạn nữa ngân nga:

“Nhìn lên mình chẳng bằng ai,
Nhìn xuống chưa hẳn mấy ai bằng mình”.

ĐỪNG VỘI COI THƯỜNG AI

Thằng nhóc muốn ra oai với con bé cùng lớp:

- Ây kia, biết cá gì dơ nhất không?
- Biết chết liền!

Thằng nhóc tí tưng vênh mặt:

– Cá heo. Người ta thường nói dơ như heo. Đồ con gái dốt mà biết cái quái gì.

Bị chọc quê, con bé trả đũa:

– Ây kia, đừng vơ đũa cả nắm nhé. Giỏi thì nói xem: Cá gì ngu nhất?

Thằng nhóc chỉ biết cười trừ.

Con bé mỉa mai:

– Cá bò. Người ta thường nói ngu như bò!

GƯƠNG XẤU

Hai ông bạn đang vui vẻ bên ly rượu. Chiều chiều, hai người thường khẽ khà với nhau đến lúc đi chân thấp chân cao mới thôi. Chiều nay, hai thằng con của hai người cũng đang ngồi với nhau, mỗi đứa cầm một chai nước giả vờ nhậu như hai ông bố.

Ông A vừa chỉ vào hai đứa trẻ vừa hỏi ông bạn:

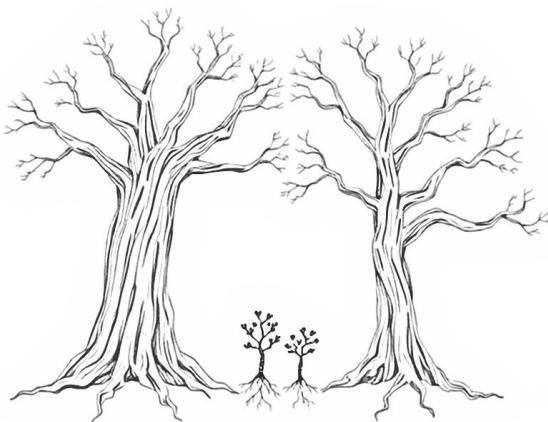
- Anh có nghĩ ngợi gì không?
- Nghĩ ngợi làm gì cho mệt! Nhậu đi!

Dô!

Ông A đượm buồn nghiêm giọng:

– Tôi nghĩ, chúng ta đang làm gương xấu cho con cái.

Lòng ông như se thắt lại khi nhớ đến lời cảnh báo mạnh mẽ của Đức Kitô: “Ai làm gương xấu cho trẻ con thì thà treo cối đá lớn vào cổ nó mà xô cho chìm xuống đáy biển còn hơn” (Mt 18,6).

MÃI XANH MỘT CÁNH RỪNG

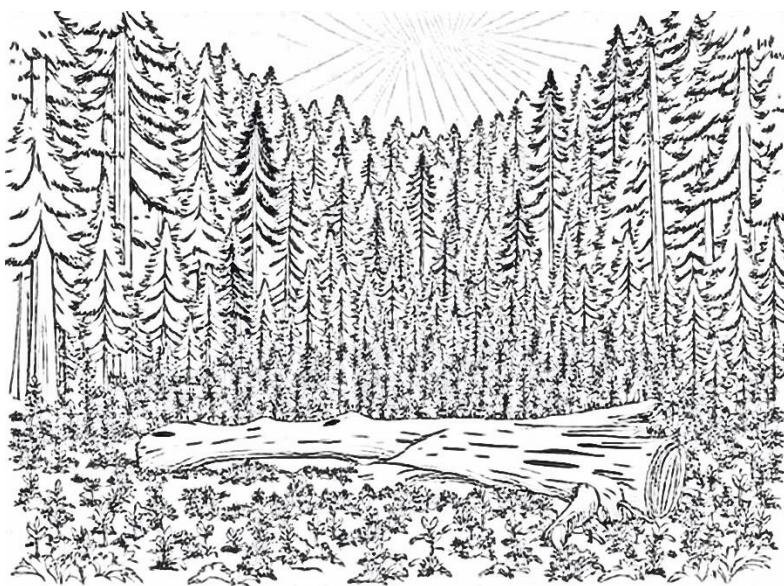
Có một Linh Mục ở độ tuổi xưa nay hiếm, sau gần hết cuộc đời phục vụ Hội Thánh, đã không ít phiền muộn chia sẻ với tôi: “Trong Hội Thánh vẫn còn quá nhiều gương xấu!”

Tôi rất hiểu nỗi đau “gieo rát nhiều mà gặt chẳng bao nhiêu” của cha già. Thời nào và ở đâu cũng thế, luôn có những Kitô hữu sống đối nghịch với thập giá Đức Kitô (Pl 3,18). Nhưng cứ sự thường thì một trăm chim én vẫn chưa đủ tạo nên một mùa xuân huy hoàng, thế mà một con sâu thôi là quá dư để làm hư nồi canh.

Còn nhớ ngạn ngữ Trung Hoa có câu: “Một cây ngã gây tiếng động hơn cả một cánh rừng đang mọc”. Chắc chắn rồi, không thể không có cây ngã, càng không thể không có tiếng động khi cây ngã. Nhưng không thể ngăn được sức sống của cả một cánh rừng đang mọc.

Cánh rừng Giáo Hội cũng đang mọc như thế. Nếu đã có một Giuđa phản bội Thầy và chết vì tuyệt vọng thì cũng có những đồng môn trung thành đến cùng và chết vì hy vọng phục sinh. Nếu đã có một Tôma hoài nghi thì cũng có một Tôma tuyên xưng niềm tin (Ga 20,28). Nếu đã có một Phaolô tìm giết môn đồ Đức Kitô thì cũng có một Phaolô nhân danh Đức Kitô mà loan báo Tin Mừng cho muôn dân (1 Cr 15,1-10). Và nếu đã có một Phêrô chối Thầy thì cũng có một Phêrô đá tảng của Giáo Hội (Mt 16,18). Nếu có những Kitô hữu không muốn đi qua cửa hẹp để vào Nước Thiên Chúa thì thiên hạ từ Đông Tây Nam Bắc sẽ tìm cách mà vào (Lc 13,22-29).

Chắc chắn rồi, cánh rừng Giáo Hội vẫn mãi xanh vì Đức Kitô là Thiên Chúa Emmanuel (Mt 1,23), là Thiên Chúa ở cùng Giáo Hội mọi ngày cho đến tận thế (Mt 28,20).

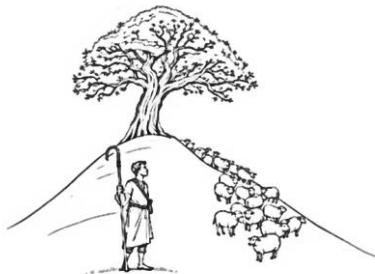
ĐANG Ở ĐẦU DỐC HAY CUỐI DỐC

Một cha xứ than thở với Đức Giám Mục:

– Thưa Đức Cha, con cố gắng nhiều lắm
chớ, mà sao tinh thần giáo dân trong xứ cứ
xuống dốc.

Vị Giám Mục nhẹ nhàng nói:

– Con chiêm thường đi theo hướng của
chủ chăn. Chắc là cha đang đứng ở cuối dốc.

LỚP TRƯỞNG

Câu ám khoe với bố:

- Bố ơi, năm nay con được bầu làm lớp trưởng.

Ông bố bình thản nói:

- Hồi thời bố còn ngồi ghế nhà trường, đứa nào mà càng “chảnh” càng dễ bị bầu làm lớp trưởng. Bởi vì chúng bạn thích “bầu cho bỏ ghét”.

Câu ám tò mò:

- Thế bố có năm nào bị bầu làm lớp trưởng không?

Ông bố thật thà nói:

- Không năm nào mà không bị... Thế mới đau chứ!

HẠNH PHÚC BÌNH DỊ

Tại một xóm đạo miền quê, người ta thường gặp một bà lão đang chăm chỉ quét dọn trong khuôn viên Nhà Thờ.

Gần nửa thế kỷ qua, từ khi bà mới 30 tuổi đến nay đã gần 80, lúc nào rảnh rỗi bà đều đến Nhà Thờ, tìm nguồn vui qua công việc âm thầm và bé mọn này.

Nhân dịp Đức Giám Mục về thăm xóm đạo, Linh Mục quản xứ ân cần giới thiệu bà cụ với ngài.

Đức Giám Mục không ngót lời khen tặng bà. Bà khiêm tốn đáp:

– Dạ. Con bé mọn lắm, con chỉ làm được những việc bé mọn thôi.

– Bà không bé mọn đâu, công việc quét dọn Nhà Thờ của bà cũng không bé mọn chút nào trước nhan Thánh Chúa. Mai sau, bà nhất định sẽ được ban thưởng lớn lao trong nhà Chúa ở trên trời.

Bà liền thưa:

– Ấy chết, mai sau về nhà Chúa, con cũng chỉ xin được quét nhà thôi.

ĐÔI BẠN NGHÈO

Bà Tư và bà Tám, hai bà bạn bán vé số. Hai người chung cảnh ngộ, cùng quan điểm sống nên dễ đồng cảm. Bà Tư chồng chết còn bà Tám chồng bỏ, mỗi bà đều có hai đứa con tuổi học cấp II. Bà Tư chỉ biết đọc, biết viết và quê mùa đến độ không biết đi xe đạp, bà Tám thì i tờ và nghèo đến nỗi không dám mơ có được chiếc xe đạp. Bà Tư ở nhờ nhà ông cậu, bà Tám ở nhà thuê, cũng cùng một ngõ phố.

Bà Tư thì phải tánh ăn ngay nói thật, bà Tám lại chủ trương nghèo cho sạch rách cho thơm.

Ngày qua ngày, hai bà lê gót rong ruổi trên mọi nẻo đường để rao bán vận may cho người, còn vận rủi hai bà dành cam phận.

Chỉ mong sao bao mồ hôi mình đổ ra đủ đong gạo nuôi con. Nhưng chiều nay khi thanh toán với đại lý vé số, bà Tám mới vỡ lẽ là trong số tiền bà giao nộp có một tờ bạc giả 500.000 đồng. Tất nhiên bà bị trừ tiền công ngày hôm nay và vài ngày kế tiếp. Mọi lời kêu than của bà Tám cũng vô ích, thậm chí đại lý còn không tin là bà bị khách lừa.

Chứng kiến sự việc, bà Tư chạnh lòng thương người bạn cùng khổ. Bà Tư tự nhủ: “Dẫu gì mình cũng còn may mắn hơn, ít ra không mất tiền thuê nhà”. Và lòng thương xót phải thể hiện bằng hành động. Bà mạnh dạn đề xuất với đại lý:

– Tôi xin nhận tờ bạc giả đó.

Họ quá sức ngạc nhiên:

– Bà không đùa đấy chứ?

Bà Tư xác nhận lại:

– Tôi nói nghiêm túc đấy.

Trên đường về nhà, bà Tám nóng lòng
muốn biết lý do tại sao bà bạn xử trí như vậy.
Bà Tư đành phải nói dối:

– Tôi cũng chẳng tốt gì đâu. Tôi có người
họ hàng làm việc ở ngân hàng, nhất định ông
ấy sẽ có cách giúp tôi, tôi đã có lần nhờ ông ta
rồi mà. Bà yên tâm đi, có điều là bà cần thận
hơn những lần sau.

LỖI PHẦN AI?

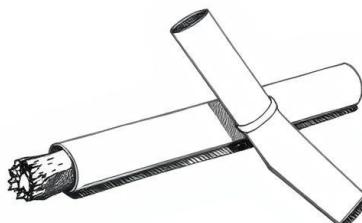
Tôi có biết một ông bố rất trí thức, rất có trách nhiệm với gia đình, chỉ mỗi cái tội không lia được điếu thuốc. Ngày kia, ông bố phát hiện cậu quý tử đã quen cầm điếu thuốc, ông bố dỗ dành rồi răn đe mà cậu ám vẫn chứng nào tật này.

Giận quá, ông bố ném cho cậu ám một trận với lời giáo huấn rất lô-gích:

– Bố đã biết hút thuốc là xấu, là có hại cho sức khỏe, là..., là... nhưng bố không bỏ được vì đã lỡ hút từ nhỏ. Bố không muốn con theo vết xấu của bố. Bố xin con đấy!

Cậu ám bị đánh đau, mới dám trả lời lại
cũng rất lô-gích:

– Bố bắt đầu hút từ nhỏ, nghĩa là có một thời gian bố chưa hút, thế mà bố đã không bỏ được. Huống chi con, đã bắt đầu hút từ khi chưa sinh ra. Con cũng xin bố đấy!

CHA THÁNH GIUSE

Mỗi khi gặp nhau, hai ông bạn già tán hươu tán vượn bên tách cà phê, ám trà.

– Ngày, sao Thánh Giuse không để lại một lời nào trong suốt cuộc đời của Ngài, người gì mà không nói năng?

– Ông hỏi và ông trả lời luôn rồi đó, người gì mà không nói năng... Chắc các tác giả Tin Mừng không ghi lại thôi. Chứ thường tình, ông bố trong gia đình dù là người kiệm lời, cũng phải nói những gì cần nói. Như nói lời ân cần với vợ hiền, nói lời dạy bảo con cái, nói lời giao tiếp với bà con chòm xóm.

– À, nghe phải đấy. Mà hàm ý gì, các tác giả Tin Mừng không ghi lại lời nào của Ngài?

– Ồ, ồ... tớ cũng trộm nghĩ thôi nghen, vì trọng tâm của các sách Tin Mừng là loan báo Đức Giêsu Kitô (x. Ga 20,31). Ngay cả Mẹ Maria cũng chỉ được ghi lại rất ít lời, và lời cuối cùng: “Đức Giêsu nói gì, cứ việc làm theo” (x. Ga 2,5). Chắc Thánh Giuse cũng đồng tình với Mẹ như vậy.

- Về đề tài này xem ra ông rành hơn tôi.
- Thì lâu lâu tớ cũng phải thắt một keo chứt.

– Ông biết gì thêm về Thánh Giuse, nói luôn đi để buổi trà sáng nay thêm thú vị.

– Ha ha, lỡ nhận lời khen rồi, cũng phải ráng thôi. Này nhé, Thánh Giuse là người đặt tên cho Đức Giêsu (x. Mt 1,21. 25) và cũng chính Ngài là người phàm trần duy nhất được Đức Giêsu gọi là Cha (x. Lc 2,48-49). Chưa hết đâu, Ngài là người công chính (x. Mt 1,19) và là người thực thi thánh ý Chúa (x. Mt 1,24; 2,14. 21-22).

– Ôi, Lạy Cha Thánh Giuse, con yêu mến Ngài!

ANH MÙ

Trên đoạn đường tắt dẫn ra chợ, vẫn đông người qua lại. Nhưng sáng nay có một anh mù với cây gậy dò đường, chắc là từ nơi khác đến, anh dò dẫm từng bước nhèn, lặng lẽ và cô độc. Hầu như không một ai để ý đến anh.

Đi được một chặp, anh vấp phải một vật cản suýt ngã. Anh cúi người sờ soạng mới biết đó là một cục đá, có thể nó đã nằm chẵn lối lâu rồi. Anh bỏ gậy xuống, thử rê rê cục đá vô sát lề đường. Nhưng không thể, anh nghĩ: nếu thêm một người nữa hy vọng rê đi được.

Anh cất tiếng lớn:

– Ai... ai đó giúp tôi một tay rê cục đá vô sát lè, kéo người qua lại vấp té.

Anh đưa mắt nhìn quanh, với hy vọng có ai đó bước đến chung tay. Không nghe tiếng bước chân lại gần, anh cất tiếng một lần nữa, rồi thêm một lần nữa... Và đưa mắt như dõi tìm, cũng chẳng có ai, ngoại trừ một khoảnh tối mênh mông quanh mình!

Anh đượm buồn cầm gậy lê gót, lòng thầm nghĩ: có nhiều người vừa mù vừa điếc đến vậy sao!

CON BÉ GIÚP VIỆC

Vài tháng gần đây, Bà Vin có thuê một con bé giúp việc nhà. Bà rất hài lòng vì con bé ngoan hiền, thật thà và siêng năng. Nhưng có mỗi một điều khiến bà phải nghĩ ngợi là con bé xin được mang phần cơm của mình về nhà ăn. Và mỗi lần lấy suất ăn, con bé vẫn lấy đủ phần cho mình thôi, chút cơm, chút canh, chút đồ xào... Có lần, bà hỏi lý do nhưng con bé lẽ phép từ chối trả lời.

Chiều hôm nay, con bé càng làm bà ngạc nhiên hơn khi nó rụt rè thưa:

– Bà chủ ơi, con muốn xin bà cái này... mà con sợ bà không đồng ý.

– Nói đi con, con muốn xin gì, nếu được bà sẽ cho.

Con bé liếc nhìn đĩa cơm dành riêng cho mấy con chó cảnh của bà, nó áp úng:

– Bà cho con xin một vài miếng thịt trên phần ăn của mấy con cún nghen, đổi lại con sẽ bớt lại một nửa phần cơm của con.

– Bà đồng ý, con lấy hết thịt đi, và không cần bớt lại phần cơm của con. Nhưng con có thể cho bà biết tại sao con làm vậy không?

Con bé lại lẽ phép từ chối trả lời. Nó cũng chỉ xin mấy miếng thịt, để lại một nửa phần cơm rồi vội vã ra về.

Bà Vin âm thầm đi theo sau con bé để dò xem...

Con bé bước vào căn nhà cũ nát ở cuối hẻm. Một bà già lom khوم bước ra. Con bé reo lên:

– Cháu mừng sinh nhật 80 của ngoại, cầu Trời thương tình cho ngoại sống thọ đến trăm tuổi.

Con bé ôm hôn bà già và nhanh miệng:

– Hôm nay, ngoài phần cơm còn có thêm mấy miếng thịt sườn. Cháu hâm nóng lại là ngon thôi.

– Ngoại cảm ơn lòng hiếu thảo của cháu. Mà tiền đâu con mua thịt vậy? Bà ăn gì cũng được mà.

– Sinh nhật của ngoại mà, phải có gì đặc biệt hơn chớ.

Con bé nói thêm:

– Ngoại ăn một mình nghen, cháu ngồi cạnh ngoại thôi, bà chủ nhà nơi cháu giúp việc cho cháu ăn rồi.

Bà già khóc nghẹn:

– Tôi nghiệp cháu, không cha, cũng không mẹ, cô cút. Mới mười mấy tuổi đầu mà

phải vừa tự nuôi lấy thân và nuôi cả ngoại già nua, bệnh tật!

– Cháu vẫn may mắn hơn nhiều trẻ khác mà, vì cháu có ngoại. Ngoại còn sống là cháu còn niềm vui và hạnh phúc.

Bà Vin đứng như chết lặng trong mảng tối trước nhà. Bà chứng kiến tình cảm thật đơn mọn và cũng vô cùng cao cả của hai bà cháu. Bà cũng kịp hiểu rằng lâu nay con bé đã chia sẻ phần ăn ít ỏi của mình cho ngoại.

Nuốt nước mắt, bà lặng lẽ quay về!

THẮNG BÉ ĐÁNH GIÀY

Nó - thắng bé đánh giày, rất biết thân
biết phận, tuy nghèo nhưng không
sống hèn.

Hàng ngày, Nó lê la khắp các hàng quán
tìm khách. Nhờ khéo tay và chịu thương chịu
khó, Nó cũng kiếm đủ ăn qua bữa, thậm chí
còn dư chút đỉnh đem về giúp mẹ, bà mẹ mù
lòa bẩm sinh.

Hầu như Nó không muốn sống nhờ “cơm
từ thiện”, Nó muốn nhường suất cơm đó cho
những ai cùng cực hơn Nó. Nhưng trưa nay,
Nó đành ghé vào nơi phát cơm không đồng.
Không biết vì Nó đến quá muộn hay vì có

nhiều người đã nhận phần ăn mà nơi phát chẩn
đã đóng cửa!

Đói meo, Nó moi trong túi được mấy
đồng, đủ mua một ổ bánh mì “không”, sáng
giờ chưa đánh được một đôi giày nào! Nó lững
thững bước đi mua ổ bánh ăn lót dạ. Vừa lúc
đó, một bà lão chống gậy lê bước vào nơi phát
chẩn. Nó đứng nhìn theo. Rồi bà lão thất vọng
quay ra. Con chó đang dày vò Nó, nhưng Nó
không dành để bà lão đi dưới cái nắng như đốt
lửa với cái bụng đói. Nó mở lời:

– Ngoại ơi, ngoại ngoài nghỉ dưới bóng
cây này đi, cháu ra kia mua bánh mì cho ngoại.

Bà lão chưa kịp phản ứng gì, Nó đã rảo
bước. Phút chốc, Nó quay lại với một ổ bánh
mì không. Nó trao ổ bánh cho bà và nói dể
bà an lòng:

– Cháu mới ăn xong, mời ngoại nghen.

Nhin bà lão ăn ngon lành mà lòng Nó vui
vui, tạm quên đi cái bụng đói!

LÒNG TIN

Dôi vợ chồng son đang dìu nhau chụp ảnh kỷ niệm trong khuôn viên thật thơ mộng của một Thánh Đường ngay trung tâm thành phố biển. Dưới nắng chiều, họ đẹp lộng lẫy và cười rạng rỡ trong từng mẫu ảnh. Không gian chiều nay hình như chỉ dành riêng cho họ.

Giờ chỉ còn mỗi một cảnh đẹp nữa, tượng Thánh Giá bằng đá cẩm thạch xanh cao vút, hai cánh tay dang rộng như muốn ôm hết mọi người. Họ đứng chờ vì ngay dưới chân Thánh Giá đang có một bà già quỳ cầu kinh.

Chắc cảm nhận có người muốn chụp ảnh, bà bước tránh sang bên. Sau khi ghi ảnh xong,

đôi vợ chồng tử tế có lời cảm ơn bà. Bà mỉm cười và vui miêng:

- Chúc hai người hạnh phúc trăm năm!
Chắc hai người không phải là Kitô hữu?
- Dạ. Mà sao bà biết?
- Cũng dễ đoán thôi, vì rất nhiều đôi vợ chồng son đến Thánh Đường này chụp ảnh, không phải là Kitô hữu.

Anh chồng muốn bắt chuyện thêm:

- Bà ơi, bà thờ tượng Thánh Giá hả?
- Không, chúng tôi không thờ ảnh tượng. Chúng tôi chỉ tin thờ Chúa thôi. Ảnh tượng chỉ giúp cho giác quan dễ cảm nhận Đấng Vô Hình hơn.
- Bà vừa nói Đấng Vô Hình, nghĩa là bà không thấy và cũng không bao giờ thấy. Vậy mà sao bà lại tin?

Bà ngẫm nghĩ giây lát rồi tiếp lời:

- Hai người lấy nhau vì gì vậy, vì tình yêu hay vì tiền tài, vì sắc đẹp, vì...?
- Vì tình yêu, tất nhiên.

Bà đồng tình:

- Cưới nhau vì tình yêu, thật tuyệt vời! Nhưng hai người có thấy tình yêu không, nó hình dáng ra sao, màu sắc thế nào, cân đo đong đếm được không?

Hai vợ chồng lặng thinh. Bà giải bày thêm:

- Tình yêu đôi lứa, cũng chỉ nhỏ bé thôi, cũng mong manh như thân phận con người, vậy mà có ai nhìn thấy tình yêu đâu, dù rằng nó vẫn có đây. Huống chi Thiên Chúa là Nguồn Tình Yêu, một Tình Yêu vượt quá khả năng trí hiểu (x. Ep 2,19), thì người phàm mắt thịt làm sao nhìn thấy Ngài được. Sách Thánh đã khẳng định: “Chúng ta tiến bước nhờ lòng tin chứ không phải nhờ được thấy Chúa”

(x. 2 Cr 5,7). Hơn nữa, chữ “tin” thường hàm nghĩa “chưa nhìn thấy”, thậm chí “chưa chắc”. Chẳng hạn, bây giờ là chiều Chủ Nhật, mình không thể nói: tôi tin bây giờ là chiều Chủ Nhật, vì đã rõ ràng như vậy rồi, mà mình có thể nói: tôi tin là chiều Chủ Nhật tuần sau chúng ta lại gặp nhau...

Bà nhìn hai người, hơi chút ngại ngùng:

– Xin lỗi, già này nói vớ va vớ vẫn quá, coi như méo mó có còn hơn không. Đừng chấp nghen.

Hai người xem ra thích thú:

– Dạ, bà nói vừa vui vừa đáng nghĩ ngợi nữa. Chúc bà sức khỏe, chúng con tin là chiều Chủ Nhật tuần sau sẽ gặp lại bà. Cám ơn bà!

DẠY CON

Ông bố có mỗi một cậu con trai, trông cũng hiền lành, tử tế. Có điều là khi đi Nhà Thờ dự lễ, thường không muốn vào bên trong, mà tìm chỗ ngồi bên ngoài sân Nhà Thờ. Ông nghĩ ra một cách để khuyên dạy nó. Ông kể chuyện như thật:

– Bố có một ông bạn thân, ông rất buồn thằng con của ông, vì mỗi lần nhà có giỗ chạp của ông bà nội ngoại, nó đều có mặt, thậm chí có mặt rất sớm, nhưng không chịu bước vô nhà, chỉ đứng ngoài sân, ngoài vườn nhìn vào.

Cậu con của ông bố hùng khí lên:

- Vậy thà rằng đừng về nhà, con cháu gì lạ vây.

Ông bố nhẹ nhàng:

- Và chính con, còn tệ hơn thằng nhóc kia đấy. Con đi dự lễ, cũng như con đi dự Tiệc Thánh của Đức Kitô. Thánh lễ tái diễn cuộc khổ nạn và Phục Sinh của Ngài. Vậy mà con chỉ đứng bên ngoài nhìn vào, khác nào một kẻ xa lạ chứ không phải là người nhà của Thiên Chúa! (x. Ep 2,19)

Cậu con ấp úng:

- Dạ, con hiểu rồi.

GIỎI GIANG ĐẾN VẬY SAO!

Hơn nửa thế kỷ, hai người bạn cùng tuổi, cùng lớp ngày nào mới có dịp gặp nhau. Họ vẫn thâm tình dù đẳng cấp rất khác biệt. Người thì chu du khắp nơi, học cao hiểu rộng; người thì chỉ quanh quẩn ao làng, sống đời dân dã bình thường.

Bên tách trà, họ hàn huyên đủ thứ chuyện, chuyện xưa chuyện nay, chuyện trời tây chuyện quê nhà, chuyện đáng nhớ chuyện đáng quên...

Rồi họ chuyển sang chuyện đạo, chuyện đời. Người đẳng cấp nói:

– Ở các nước tân tiến, nhiều người không còn khái niệm về Ông Trời, Thượng Đế hay Thiên Chúa gì nữa. Với họ, Chúa đã chết rồi!

Ông nhà quê gạn hỏi:

– Tôi không cần biết họ là ai, càng không cần biết họ quan niệm thế nào về Thiên Chúa, tôi chỉ cần biết ông nghĩ gì?

– Tất nhiên tôi đồng tình với họ. Trời đâu, Chúa đâu mà tin?

Ông nhà quê hỏi tiếp:

– Thế thì vũ trụ này, nhân loại này, cùng với biết bao kỳ công khác, ai đã tạo thành?

– Mọi sự đều do tự nhiên mà ra.

Ông nhà quê nói những lời hơi khó nghe:

– Giờ tôi mới biết là ông không có mẹ.

– Ông đùa quá lời rồi. Không có mẹ sao có mình được.

– Mọi sự đều do tự nhiên mà!

QUÀ GIÁNG SINH

Tại một trung tâm nhỏ bảo trợ các trẻ mồ côi, các em đang xếp hàng để được phát quà Giáng Sinh của ai đó tặng. Mỗi em chỉ được nhận một phần quà, phần quà cũng khiêm tốn thôi, nhưng với các trẻ đáng thương này thì không hề nhỏ.

Bé Ni Ni khi đến lượt mình, hí hửng ôm gói quà chạy đi. Một chặp sau, con bé Ni Ni lại xếp hàng nữa. Cô phát quà nhận ra bé đã lanh quà rồi, nên bảo bé đi ra ngoài. Bé lui thui bước đi. Nhưng ít phút sau, bé lại đứng vào hàng. Cô phát quà cáu gắt, đánh vào bàn tay đang chìa ra của bé, hơi lớn tiếng:

– Con bé này lì quá!

Con bé ấm úc:

– Cháu bị đánh rồi, cũng bị mắng rồi. Đó là phần quà của cháu, cháu xin nhận. Cháu vẫn muốn xin một phần nữa để chia sẻ cho hai mẹ con ăn xin đang đứng ngoài cổng kia. Họ mới được một phần thôi, e là quá ít...

Nghe vậy, cô phát quà quay nhìn ra hướng cổng... một bà mẹ bế con nhỏ đang đứng lắp ló, tay cầm gói quà giống như gói quà đang phát dây. Một chút bối rối, một chút xúc động, cô ôm chầm và hôn bé Ni Ni, nước mắt của cô lăn dài trên gương mặt như thiên thần của bé. Cô thì thầm vào tai bé, thay cho lời xin lỗi:

– Quá tuyệt cháu ơi, tấm lòng biết chia sẻ của cháu chính là quà Giáng Sinh quý giá nhất mà rất nhiều người đang cần!

NGƯỜI MẸ TỘI NGHIỆP

Nơi thành phố biển kia, có một trường đại học rất đặc biệt, đặc biệt không phải chỉ nhờ có quy trình đào tạo đẳng cấp hay có cơ ngơi đồ sộ mà còn có một thông lệ rất nhân văn: “Vinh danh người mẹ của tân khoa”.

Đó là lý do tại sao ngôi trường này là niềm mơ ước của bao thế hệ sinh viên và các bậc phụ huynh.

Gần cổng trường có một bà luống tuổi bán xôi. Bà bán ở đây hơn 30 năm rồi, rất nhiều sinh viên quý mến bà, vì bà sống thật chan hòa và xôi của bà thì “bao ngon, bao no, bao rẻ”.

Thời xuân xanh, bà có chồng, rồi chồng bỏ mà chưa có con. Bà nhận nuôi một cậu con trai, năm nó mới 4 tuổi. Mẹ nó mất sớm, bố đi thêm bước nữa. Bà chăm chút cho nó từ cái ăn, cái mặc đến cái chũ. Giờ nó tròn 24, sắp tốt nghiệp đại học ở chính ngôi trường nơi bà bán xôi hằng ngày.

Tình yêu và niềm hy vọng của bà đặt hết vào đứa con nuôi. Mới tháng trước đây, bà may một bộ áo dài màu xanh biển để chuẩn bị cho ngày Tốt Nghiệp của con mình. Bà ướm thử trước gương, hơi chút ngượng ngùng vì đây là lần đầu tiên trong đời bà mặc áo dài. Bà cũng tập bước tới bước lui để tự tin hơn khi cùng với con bước lên lề đài. Niềm vui len lén dâng lên trong tâm hồn bà.

Rồi một chiều trời nhẹ mưa đông, đứa con báo cho bà biết là mẹ kế của nó giành quyền lên lề đài trong lễ Tốt Nghiệp. Dù lòng đau như cắt nhưng sợ con mình khó xử, bà cam chịu phần thua thiệt.

Và sáng ngày lễ Tốt Nghiệp, bà không mặc áo dài mới, bà vẫn mặc bộ đồ thường ngày bán xôi. Chính nhờ bộ đồ bình dị này mà con bà có cơ hội mặc áo vinh quy hôm nay. Bà hòa nhập vào đám đông, tay ôm bó bông tươi. Lúc đoàn rước đi ngang qua, bà trao bó bông và ôm hôn con. Rồi bà lặng lẽ quay mặt bước đi. Bà không muốn cho ai thấy bà đang khóc!

VIẾNG MỘ

Ông bố đưa đứa con gái nhỏ đến nghĩa trang cuối xóm, nơi đó có phần mộ khiêm tốn của ông bà nội. Ông bà được nằm cạnh nhau như lòng mong ước: sống chết vẫn bên nhau.

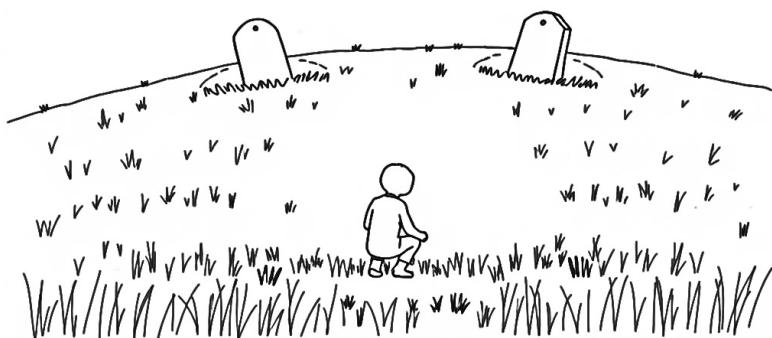
Ông bố nói với con gái:

– Đây là nơi an nghỉ của ông bà nội – những người đã sinh ra và nuôi dưỡng bố nên người.

Con bé hồn nhiên hỏi bố:

– Sao ông bà xây nhà cao, vườn đẹp cho bố, mà bố xây nhà cho ông bà bé xíu đơn sơ đến vậy?

Nghe con hỏi mà lòng ông bố trĩu nặng.
Giữa một không gian thật tĩnh lặng, vang vọng
xa xa tiếng chim én gọi đàn, càng làm ông bố
não lòng hơn. Ông ôm chặt lấy con gái như
muốn nói: bố còn nợ con câu trả lời!

MỤC LỤC

LỜI NGỎ	1
ĐẸP NHƯ HY VỌNG	3
HAI CÔ BẠN THÂN	7
CON GÁI ƠI, HÃY THA LỖI CHO MẸ! ..	11
HAI CHIẾC DÉP	16
TÌNH YÊU CẦN ĐÁP TRẢ	20
CÓ QUA CÓ LẠI	21
BÁC SĨ ƠI, XIN LÀM ƠN.....	22
ĐỪNG SO BÌ	24
SỔ VÀNG	25
THIÊN THU MỘT CHUYỆN TÌNH	27
TÂM AN THỊ PHÚC	34
NHỊN NHỤC	35

NGƯỜI CHẾT SẼ VỀ ĐÂU?	36
BỮA ĂN CUỐI CÙNG	38
CÙNG CÓ CÁI ĐỀ KHOE.....	40
GỎI NGƯỜI THÂN MỘT NĂM ĐẤT	44
ÔNG GIÀ HAY CƯỜI.....	46
BÀ ĐIÊN	47
SỐNG ĐẠO VỚI NIỀM VUI.....	50
NHƯ MỘT LỜI TRĂNG TRỐI	52
ĐỒ ĐÁNG CHẾT	55
ĐỨC MẸ MARIA, MẸ TÔI	57
KHIÊM TỐN	60
THÈM GỌI TIẾNG MẸ	61
AI TẦM CỠ HƠN?	64
HÃY LÀ CHÍNH MÌNH.....	65
BỆNH THAN	67
ĐÙNG VỘI COI THƯỜNG AI	69
GUỒNG XẤU.....	70
MÃI XANH MỘT CÁNH RỪNG.....	72
ĐANG Ở ĐẦU DỐC HAY CUỐI DỐC.....	75
LỐP TRƯỞNG.....	76
HẠNH PHÚC BÌNH DỊ	77
ĐỒI BẠN NGHÈO	79
LỖI PHẦN AI?	82
CHA THÁNH GIUSE	84
ANH MÙ	87
CON BÉ GIÚP VIỆC	89

THẮNG BÉ ĐÁNH GIÀY	93
LÒNG TIN	95
DẠY CON	99
GIỎI GIANG ĐẾN VẬY SAO!.....	101
QUÀ GIÁNG SINH	103
NGƯỜI MẸ TỘI NGHIỆP	105
VIẾNG MÔ.....	108
MỤC LỤC	110

Xin chia sẻ thêm

